

EGYETEMI KULTURÁLIS SZEMLE

Szépségkeresők

Egyetemi és főiskolás fiatalok képzőművészeti kiállítás a Tanárképző Főiskolán

A Szegedi Tanárképző Főiskola dísztermében nyílt meg május 2-án délelőtt 10 órakor az egyetemi és főiskolás fiatalok képzőművészeti kiállítás, a kulturális szemle egyik reprezentatívnak ígérkező, jelentős rendezvénye.

A kiállítás zsűrije tehetséges sokoldalú anyagot válogatott össze erre a tárlatra a beküldött művekből. Elvi szempontja az volt a válogatásnak, hogy minden beküldött szerepeljen, így színvonal tekintetében eleve feltehető volt bizonyos ingadozás jobb és gyengébb alkotások között. A kiállított anyagnak mintegy a 90 százalékát a Szegedi Tanárképző Főiskola rajzszakos hallgatói által készített képek alkották. A megmaradó 10 százalékot az ELTE, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem és más intézmények fiataljai osztották meg.

Vágóölgyi András bevezető szavai után dr. Winkler László festőművész, főiskolai tanár nyitotta meg a kiállítást a nem nagyszámú egybegyűlt érdeklődő előtt. Hangsúlyozta, hogy a zsűri fontosnak látta azt, hogy minél több oldalát mutassa be a kiállítás a fiatalok uttkeresésének, tájékozódásának.

A kiállított műveket szemlélve leginkább Zombori Zoltán nagy indulatokról fűtött, expresszív (és az expresszionista iskola hagyományait felhasználó) grafikai fogták meg a figyelő tekinteteket. Érdekes, sötét tónusra hangolt grafitrajzok lüktető dinamikával. Mellette kisebb fardtabbnak, enerváltabbnak tűnt egyetlen festménye, melynek háborús viziója épp ennek a dinamizmusnak volt híjjával. Zombori Zoltán nevével — úgy éreztük — érdemes jól megjegyeznünk, mint olyan tehetséget, aki még sok örömet szerez majd a képzőművészet kedvelőinek.

Zombori Zoltánhoz hasonlóan a Szegedi Tanárképző Főiskola Hallgatója Tomonyák Gitta is, kinek alkotói erényeként a sokoldalúságot kell megemlítenünk. Egyformán színvonalasan dolgozik piktúrával és ecsettel, szemmel és fekete tuszal. Gyárképei egyáltalán nem sematikus naturalista ábrázolások. Rajzai pedig nem csak igényes kultúráltságukkal, hanem jellemábrázoló erejükkel is felhívják magukra a figyelmet.

Mellettek hasonló színvonalúnak még két fiatal kiállító műveit éreztük, Xantus Lászlót, aki az Eötvös Lo-

ránd Tudományegyetem hallgatója, s Miklósvári Zégóét, aki a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen tanul. Xantus két szingazdag, tetszetős festményt küldött, Miklósvári Zégó pedig egy tusrájz-sorozattal szerepelt a kiállításon. Kettőjük közül Xantus mesterségbelileg képzetesebb, Miklósvári azonban sokkal izgalmasabb s bizonyos szempontból eredő szecessziósan tehetség is. Hibájaként az róható fel, hogy tusrájzai javarésze egy német iskolázottságból eredő szecessziósan cizellált vonalkultúra jellemző, ami aztán, pláne ha rendkívül absztrahált mondani- való közlési formája, groteszk, ellentmondásos és sokszor a jóízűség határait túllépő műveket eredményez.

A kiállítás „második vonalát” s a kiállítók zömét azok a művek adták, melyeknél vagy a mesterségbeli tudás, vagy a művészi invenció körül hibádzott valami. Mindenesetre, föltétlenül tehetséget éreztünk a szegedi Zoltánfi Zoltán „Vonnaton” című olajfestményében, Madarász Gabriella rajzaiban vagy a debreceni Scherfel Tibor műveiben. Dícséret illetheti Korpás Attila (Közz. Egyet.) gondos munkáit is.

Egy dolgot azonban különösen sérelmesnek éreztünk. A főiskola díszterme a seregyszemle mindkét napján kongott az ürességtől. Pedig ezeknek a fiataloknak „szépségkereső” igyekezete mindenképp megérdemelte volna a nagyobb érdeklődést.

P. L.

(Miklósvári Zégó tusrájza)

Naplemente és naplemente

(Thompson, aki Gitta Tomonyák)

Női akt almával

A népi együttesek találkozájáról...

A felsőoktatási intézmények Kulturális Seregszemléje keretében május 3-án délelőtt, a Móra Ferenc Művelődési Otthon színpadán, négy egyetem népi együttesének műsora került bemutatásra.

Elsőnek a Budapesti Orvostudományi Egyetem táncsoportja lépett színpadra. Kezdo számuk, a „Pusztaszeri táncok” lendületes, színes, összeszórt együttes benyomását kellette. Kodály Zoltán: „Rossz feleség” című balladáját és Bartók három népdalfeldolgozását Török Márta énekelte. Mérték-tartó előadómódja, lágy, meleg alt hangja élményt jelentett. A leánykar „ugrós-tánca”, majd a fiúkar „Huszárvennükja” után páros-csárdás következett, melyet Vörös Edit és Gyarmati Miklós megkapó egyszerűséggel és mégis magas művészi igényvel adtak elő. Egy gyengébben sikerült zongorabetétt (Szilágyi András) után újra színre lépett a 20 tagú tánckar, hogy az Állami Népi Együttes műsorában is szereplő „Szatmári táncok”-kal búcsúzzon a közönségtől. A meglepően élvezetes, hangulatos műsor után sokan gratuláltak Kessler Mária-nak, a csoport művészeti vezetőjének és koreográfusának.

Bár sokat fejlődött tavaly óta, mégsem tudjuk mara-déktalanul dicsérni az ezúttal színrelépő Eötvös Loránd Tudományegyetem népi együttesét. Sok csizmaesapkodás, kevés figura jellemezte Kapuvári csárdásukat. Bájos jelenség volt a kis cefpos Május Kati — furulyaszólója is tetszett. Az együttes legnívósabb száma következett ezután, a „Kunsági pasztorbotoló”. Zalatnay Tamás és Szidiropulosz Archimedesz előadásában. Ennek a számnak éles kontrasztja volt, és olcsó hatásadászatnak tűnt a leánykar „Üveges tánca”. Valahogy úgy festett a néző-térről, hogy az ügyesen „planirozott fejű” leánykák egyetlen dologra koncentrálnak: el ne „veszítsék” a fejük búbján ringó üveget. Nos, ez irányú ténykedésük sikerrel járt, produkciójuk annál kevésbé. A zenekar „Széki muzsikája”, majd a tánckar „Széki hangulatok” című táncjátéka nem keltettek különösebb benyomást. Az együttes utolsó számaként előadott csárdás viszont nagyon ügyes, lendületes, friss tánckompozíció volt, sokat emelt a műsor színvonalán.

Harmadik együttesként a Szegedi József Attila Tudományegyetem táncokara mutatkozott be, — tegyük hozzá ószintén — nem kirobbantó sikerrel. A legbosszantóbb az, hogy nem a tánc-karon múltott a siker elmáradása, sokkal inkább az együttes mostoha körülményein. Gondolunk itt például arra, hogy amíg az ELTE együttesének valamennyi számát más-más kosztümök tették dekoratívvá, egyetemünk táncosai egy ruhában táncolták végig műsorukat. Egy elárult zongora szolgáltatta a zenét, ami a zenekarokkal rendelkező együttesek után igen szegényesnek hatott. Olyan érzése támadt a nézőnek, mintha táncpróbán, nem pedig bemutatón volna. Az előadás (táncokat betanította Masa Klára) magas művészi színvonalra azonban gyakran feledtetni tudta a hiányosságokat. A csongrádi és sándorfalvi fiútáncok, a „Háromugros” leánytánc nagy tapsot kapott, a „Csongrádi páros”-t pedig sokan a nap legértékesebb produkciójának tartották. Az igen nehéz mozgáselemekkel tele-tűzdelt táncot szinte hibátlanul járta végig az együttes. Nagy kár, hogy ezt a tehetséges társaságot ilyen nagyfokú közömbösség, anyagi nemtörődömség veszi körül az egyetemen.

Jó híre megelőzte a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem népi együttesének szegedi bemutatkozását. Nagy hagyománnyal rendelkezik ez az együttes és éppen a közelmúltban szerepeltek a TV-ben is, 15 éves jubileumuk alkalmával. Nem keltettek csalódást. A 15 tagú zenekar és a 18 tagú tánckar olyan „bomba”-műsort produkált, mely igaz csemegét jelentett a nézőtérnek. Magas művészi igényvel kidolgozott tánc- és zenekari számaikkal „profiként” hatottak az amatőrök között. A „Pántlikázó” verpezdítő mozgalmassága után a zenekar Grabóc: „Madocsi táncok” című népdalfeldolgozását játszotta, majd ismét a tánckar remekelt Petrovics: „Kunsági táncok” bemutatásával. Ezután Mózes László zenekarvezető Albert István: Cigányfantáziáját adta elő meglepő virtuozitással. A műsort a tánckar zárta, „Éjféli után” című táncjátékkal. Szünni nem akaró taps jutalmazta az együttes nagyszerű szereplését.

A Kulturális Seregszemléen résztvevő együttesek szorgalmas munkája, lelkes hozzáállása eredményeként időnként igen magas színvonalú műsort kaptunk a Móra Ferenc Művelődési Otthonban.

Sörös Frigye

A színpadon pedig a Szegedi Orvostudományi Egyetem táncsoportja, amint épp egy tiroli polkát mutat be színes népviseletben, harmonika- és természetesen — tapskísérettel.

Irodalmi színpadok — igényes műsorral

Pompás verscsokrot nyújtott át a művelődési otthonban összegyűlt hallgatóság-nak a Debreceni Orvostudományi Egyetem irodalmi színpada: főként fiatal költők, élő lírikusainak verseiből válogatták a társadalmi problémákat művészi hevülettel költészetbe emelő összeállítást. A kitűnő érzékre valló válogatás a nagyszerű előadókészéggel rendelkező művészeti vezetői, Szabó András negyedéves orvostan-hallgatót dicséri, ezt az imponáló egyszerűséggel, pöz-talanul, tisztán szavaló elő-adót, akinek tehetsége az egyéni szavalók versenyében is ragyogott. Ez alkalommal is ő nyújtotta a legtöbbet a színpadon — Jobbágy Károly: Hajnali részegség — egy józan korban című, valamint Papp Lajos: Invokáció című költeményének tolmácsolásával. Kodály Zoltán: Meditációját, Baranyi Ferenc: Nem könnyű című versét Vikár István, illetve Lippai Imre — Soós Zoltán Három hangvételű szerelmi líra kiállítás című versét Lukács

Géza, — Gergely Ágnes: Ré-szeg kubikos című versét Nagy Péter, Soós Zoltán: Pardon című satirikus költeményét Lavicska Kálmán, — Baranyi Ferenc: Ballada az elkényeztetett ifjúságról — Bihari Klára: Tisztesség, című versét Horváth Tibor, becsület című irását Numpék Judit, Maróti Lajos: Dühön-gés a boldogságról című költeményét Saáry Irén, Váci Mihály: Még nem elég című versét Lukács Géza, — Garai Gábor: Tiszta szigorúság, Hazatérve és Evés című mű-talanul, tisztán szavaló elő-adót, akinek tehetsége az egyéni szavalók versenyében is ragyogott. Ez alkalommal is ő nyújtotta a legtöbbet a színpadon — Jobbágy Károly: Hajnali részegség — egy józan korban című, valamint Papp Lajos: Invokáció című költeményének tolmácsolásával. Kodály Zoltán: Meditációját, Baranyi Ferenc: Nem könnyű című versét Vikár István, illetve Lippai Imre — Soós Zoltán Három hangvételű szerelmi líra kiállítás című versét Lukács

villetű tolmácsolást e műsorban. A kiváló előadogyüttesből is kiemelkedett egy gyönyörű orgánumú, bársonyosan mély hangú fiatal lány: Györi Ilona, valamint a pedánsan arikuláló, férfias hangú Rác Gábor. De a többiek is átlagon felül nyújtottak: a rendező Nagy Zoltán, — Madarász Gabriella, Dobos Mária, Csompilla Mária, Witzl Annamária, az éneklő Horváth Eva, és Ujjfaludi László. Gitárszámokkal stílusosan működött közre Juhász Vedres István és Fekete Zoltán. Zongorán Kamerda Júlia kísért. A pompás díszletet Zombory Zoltán festette.

A kitűnő együttes — vezetője — előadói egy kiérletlen, „bakikón” tarkított, itt-ott meg-megdöbbenő pöt-műsört is: Garcia Lorca: Don Crisobal című báb-bárogatát — s ezzel elest az aranyfokozattól... Kevesebb — több lett volna...

d.e.